

Lesson 17 – Shema Paragraph

Objective: Students should have a good understanding of the structure and content of the first paragraph of Keriat Shema as well as this paragraph's relationship to the Ten Commandments and its placement in the prayers.

Activity:

1. Ask students to read through the שמע paragraph and summarize each verse in a few words. Go around the room and have students read what they wrote while you write it on the board.

- a. God is one.
- b. Love (be loyal to) God.
- c. Place these words on your heart.
- d. Teach them to the children all the time.
- e. Place them on your hands and eyes.
- f. Write them on your doorposts.

2. Ask: *Notice that c says והיו הדברים האלה. To what does “these words” refer?*

The possibilities are: (1) to a and b, (2) to the ten commandments, or (3) to the שמע paragraph itself. It is interesting that we write this entire paragraph in Tefillin and Mezuzot, understanding “these words” self-referentially like (3). The Rabbis also derive the requirement to recite this paragraph twice a day from the words “when you lie down and when you wake up” (See argument between Hillel and Shammai in source sheet). Archaeologists have found ancient Tefillin and Mezuzot at Qumran that do in fact also have the ten commandments in them which assumes possibility (2). However, the Rabbis may have discontinued this practice when people began to emphasize the ten commandments to the exclusion of everything else. The ten commandments also used to be part of the prayers but was taken out for the same reason (See source sheet). Nevertheless, it is proper to keep the ten commandments in mind when reciting והיו הדברים האלה.

3. The list on the board can now be broken into two. a and b tell us directly what to believe. c – f are then instructions about how to make those beliefs (as well as the values of the ten commandments) part of our lives. We must think about them everywhere, all the time, and teach them to our children so that they continue for all generations.

In the prayers, Keriat Shema is a kind of pledge of allegiance to Hashem (= קבלת על מלכות). This is confirmed by ויציב אמת paragraph or ואמונה paragraph which directly follows. After reciting Shema, we affirm the words to be true and binding upon us.

4. You may want to review some of the Laws of reciting Keriat Shema at this point. See source sheet.

The Shema Paragraph

Source Sheet

1. משנה מסכת ברכות פרק א משנה ג

בית שמאי אומרים בערב כל אדם יטו ויקראו ובבוקר יעמדו שנאמר (דברים ו) ובשכבך ובקומך ובית הלל אומרים כל אדם קורא כדרכו שנאמר (דברים ו) ובלכתך בדרך אם כן למה נאמר ובשכבך ובקומך בשעה שבני אדם שוכבים ובשעה שבני אדם עומדים אמר ר' טרפון אני הייתי בא בדרך והטיתי לקרות כדברי ב"ש וסכנתי בעצמי מפני הלסטים אמרו לו כדי היית לחוב בעצמך שעברת על דברי ב"ה:

2. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יב עמוד א

וקורין עשרת הדברות שמע והיה אם שמוע ויאמר אמת ויצבי ועבודה וברכת כהנים. אמר רב יהודה אמר שמואל: אף בגבולין בקשו לקרות כן, אלא שכבר בטלום מפני תרעומת המינין. תניא נמי הכי, רבי נתן אומר: בגבולין בקשו לקרות כן, אלא שכבר בטלום מפני תרעומת המינין. רבה בר בר חנה סבר למקבעינהו בסורא, אמר ליה רב חסדא: כבר בטלום מפני תרעומת המינין. אממר סבר למקבעינהו בנהרדעא, אמר ליה רב אשי: כבר בטלום מפני תרעומת המינין.

‘They recited the Ten Commandments, the Shema’, the sections ‘And it shall come to pass if you diligently listen’, and ‘And the Lord said’, ‘True and firm’, the ‘Abodah, and the priestly benediction’.

Rab Judah said in the name of Samuel: Outside the Temple also people wanted to do the same, but they were stopped on account of the insinuations of the Minim. Similarly it has been taught: R. Nathan says, They sought to do the same outside the Temple, but it had long been abolished on account of the insinuations of the Minim.

Rabbah b. Bar Hanah had an idea of instituting this in Sura, but R. Hisda said to him, It had long been abolished on account of the insinuations of the Minim. Amemar had an idea of instituting it in Nehardea, but R. Ashi said to him, It had long been abolished on account of the insinuations of the Minim.

3. שולחן ערוך אורח חיים סימן ס

סעיף ה

הקורא את שמע ולא כוון לבו בפסוק ראשון שהוא שמע ישראל, לא יצא ידי חובתו. והשאר, אם לא כוון לבו אפילו היה קורא בתורה, או מגיה הפרשיות האלו בעונת קריאת שמע, יצא, והוא שכוון לבו בפסוק ראשון.

שולחן ערוך אורח חיים סימן סא

סעיף א

יקרא קריאת שמע בכוונה, באימה, ביראה, ברמת וזיע.

סעיף ב

אשר אנכי מצוך היום (דברים ו, ו) היינו לומר: בכל יום יהיו בעיניך כחדשים, ולא כמי שכבר שמע אותו הרבה פעמים שאינו חביב אצלו.

סעיף ד

נוהגין לקרות פסוק ראשון בקול רם, כדי לעורר הכוונה.

סעיף ה

נוהגין ליתן ידיהם על פניהם בקריאת פסוק ראשון, כדי שלא יסתכל בדבר אחר שמונעו מלכוין.